

A körtemag

Volt egyszer egy tolvaj. Lopott egy agyagedényt, de rajtacsípték, és tömlőbe dugták. Azon gondolkozott, hogyan szabadulhatna ki. Mondja hát az őrnek, hogy drága kincse van, ezt szeretné odaadni a királynak. Az őr még aznap a király színe elé vitte őt.

- Mi járatban vagy? – kérdezte a király.

- Drága kincsem van, felségednek szeretném adni. – Azzal előhúzott a zsebéből egy papírsomagocskát, s a királynak adta.

A király kinyitja: - Hát ez?! Hiszen ez egy közönséges körtemag!

- Úgy van, körtemag – hagyta rá a tolvaj -, de nem akármilyen. Drága kincset ér: aki elülteti, aranykörtéket terem neki.

- S miért nem ültetted el te magad? – tudakolta a király.

- Mert tudd meg, csak becsületes ültetheti el, máskülönben a mag közönséges körtét terem. Tolvaj létemre én magam hiába is ültetném. Azért hoztam, mert tudom, felséged becsületes.

- Nem, én nem ültethetem el – mondta a király, mert kisfiú korában egyszer lopott a piacon.

A tolvaj felkínálta a magot a főkancellárnak.

- Nem ültethetem el – mondta a kancellár, mert őt meg gyakran megvesztegették.

A tolvaj felajánlotta a magot a főtábornoknak.

- Nem ültethetem el – mondotta a tábornok, mert mindig olyan hőstettekkel hengegett, melyeknél ott se volt.

Így ajánlgatta boldognak, boldogtalannak a körtemagot a tolvaj, hogy ültesse el, de senki se vállalkozott rá.

- No lám! – kacagott fel a furfangos tolvaj. – Tolvajok, sikkasztók vagytok mindahányan, de közületek egyet sem vetnek tömlőbe! És én dutyiban üljek azért, mert egy agyagedényt loptam?

Erre már a király sem tudott válaszolni – inkább szabadon engedte.